

Nr. 6. Maj 2007

Generalforsamling 12. maj 2007 på Sørup Herregaard

Nyantagelse af beneficerede - Aldersmæssig spredning

Rejsegodtgørelse inden for de nye større retskredse

Høringer: Strengere straffe for narko til eget brug, mobiltelefoner i fængsler - EU anerkendelse af og tilsyn med betingede straffe og alternative sanktioner

49. Beviser - Politirapporter - Formfejl - Hverken dokumentation eller afhøring af rapportoptagende betjent
50. Røveri - Skydevåben, men uladt - Ikke § 288, stk. 2
51. Erstatning - Grov vold - Strafferammer
52. Narkotika - Sove- og nervetabletter
53. Videoafhøring - Beviser - Formregler - Vejledning om vidnefritagelse
54. Sagsomkostninger nedsat - Tilsigelse ikke forkyndt
55. Brugstyverier - Gentagelsesvirkning
56. Retsmøde - Indenretligt forhør - Beviser
57. Bevis - Sagkyndige vidner
58. Varetægtsfængsling - Kollusionsfare - Løsladelse få timer efter landsrettens stadfæstelse af fængslingen
59. Varetægtsfængslinger, langvarige.
60. Kosterberigtigelse

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

NY ADRESSE:

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Generalforsamling den 12. maj 2007 på Sørup Herregård

Efter et velbesøgt kursus dagen i forvejen med ca. 100 deltagere, hvor Retsreformen, danskernes syn på straf og brugen af karaktervidner blev drøftet, afholdtes der lørdag den 12. maj generalforsamling med ca. 40 deltagere.

Henrik Stagetorn, København, blev nyvalgt som formand. Bestyrelsen består fremover yderligere af Mette Lauritzen, København (næstformand), Sven-Erik Poulsen, Birkerne, Anne-Birgitte Bjerre-Olsen, Odense, Henrik Thorstholm, Skjern, Hans Kjellund, Århus og Mona Martens, Aalborg.

En bestyrelsespost, der efter traditionen skal besættes med en sjællænder, er pt. vakant, da afbud til genopstilling indløb kort før generalforsamlingen.

Som supplement til den skriftligt udsendte bestyrelsesberetning blev der af den afgående formand, Niels Forsby, bl.a. omtalt, at salærforhandlingerne nu var påbegyndt med et møde i slutningen af april.

Det var aftalt, at foreningens næste studierejse skulle finde sted fra torsdag den 22. maj 2008 med tilbagerejse lørdag/søndag i samme uge.

Endelig påpegede Niels Forsby, at der ventede den nye bestyrelse store opgaver som følge af den strukturændring, som Advokatsamfundet kommer til at undergå i den kommende tid.

Under den efterfølgende debat blev først og fremmest rejseforbehold inden for de nu større retskredse debatteret. Det havde også været drøftet dagen forinden under det første indlæg.

Kontingentet er fastsat uændret til kr. 1.300 årligt. Sekretæren oplyste i denne forbindelse, at postvæsenet ikke længere påtager sig at udsende giroopkrævninger. Det er derfor af den afgående bestyrelse vedtaget, at foreningen opkræver kontingentet i videst muligt omfang pr. e-mail.

Henrik Stagetorn takkede den afgående formand og næstformand for deres store indsats.

Nyantagelse af beneficerede - Aldersmæssig spredning

"I anledning af Landsforeningen af beskikkede advokaters henvendelse af 30. januar 2007 til Justitsministeriet fremsendes herved Justitsministeriets brev af dags dato til Domstolsstyrelsen til orientering.

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Dato: 13. marts 2007
Kontor: Civilkontoret
Sagsbeh.: Claes Vestergaard
Sagsnr.: 2007-443-0030
Dok.: CVE40314

Domstolsstyrelsen
St. Kongensgade 1-3
1264 Kbh. K

Landsforeningen af beskikkede advokater har ved brev af 30. januar 2007 rettet henvendelse til Justitsministeriet vedrørende gennemsnitsalderen for de beneficerede advokater. Landsforeningens bestyrelse anmoder om, at man ved nybesættelser af ledige erhverv som beneficerede advokater er opmærksom på at få en bedre aldersmæssig spredning, idet en forholdsmæssig stor del af de beneficerede advokater er født mellem 1942-1946.

Justitsministeriet antager i medfør af retsplejelovens §§ 333 og 733 advokater til at beskikkes som offentlige forsvarere og til at udføre sager for parter, der har fri proces.

Som det fremgår af Justitsministeriets cirkulære nr. 99 af 3. juni 1971 om antagelse af offentlige forsvarere og advokater til at udføre sager for parter, der har fri proces, træffer ministeriet afgørelse om, hvilke advokater der skal antages som beneficerede på baggrund af indstillinger fra retskredsens dommer og vedkommende landsretspræsident. Endvidere indhentes en udtalelse fra Advokatrådet. Der er i langt de fleste tilfælde enighed om, hvem der skal antages, og Justitsministeriet følger som altovervejende hovedregel indstillingerne.

Ved cirkulæreskrivelse nr. 9493 af 8. juli 2002 om kriterierne for antagelse af offentlige forsvarere og advokater til at udføre sager for parter, der har fri proces, har Justitsministeriet orienteret om de hensyn, der lægges vægt på ved antagelsen af beneficerede advokater. Heraf fremgår bl.a., at der kan lægges vægt på køn, alder og hensynet til den geografiske spredning af advokater i retskredsen.

På den baggrund skal Justitsministeriet anmode Domstolsstyrelsen om at videresende Landsforeningens brev til retterne, således at brevet kan indgå i retternes overvejelser ved fremtidige indstillinger af ansøgere til ledige beneficier.

Med venlig hilsen
Heidi Truelsen"

Rejsegodtgørelse inden for de nye større retskredse

JUSTITSMINISTERIET
Civil- og Politiafdelingen

Landsforeningen af beskikkede Advokater
Advokat Niels Forsby
Amagertorv 21
1160 København K

Dato: 22. marts 2007
Kontor: Civilkontoret
Sagsbeh.: Claes Vestergaard
Sagsnr.: 2007-440-0123
Dok.: CVE40358

Ved brev af 12. december 2006 har De som formand for Landsforeningen af beskikkede advokater rettet henvendelse til Justitsministeriet vedrørende muligheden for, at Justitsministeriet vil frafalde forbeholdet om, at der ikke vil kunne udbetales beneficerede advokater godtgørelse for rejseudgifter ved retsmøder inden for retskredsen i forbindelse med deres antagelse til at beskikkes som offentlig forsvarer og til at udføre sager for parter, der har fri proces.

Ved brev af 15. marts 2007 har De bragt sagen i erindring og oplyst, at de konkrete ansøgninger, De har kendskab til, efter det for Dem oplyste ikke er blevet besvaret.

I den anledning kan Justitsministeriet oplyse, at ministeriet har modtaget en række ansøgninger om frafald af beneficerede advokaters rejseforbehold.

Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at sagerne fortsat er under behandling i ministeriet.

Justitsministeriet forventer at kunne vende tilbage til Deres henvendelse af 12. december 2006 samt at kunne træffe afgørelse i ovennævnte sager inden 2 måneder fra dags dato, hvilket ministeriet tillige ved brev af dags dato har meddelt ovennævnte ansøgere.

Med venlig hilsen
Birgit Thostrup Christensen

Høringer

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 21
2. marts 2007

Vedr.: Sagsnr. 2006-730-0436. Udkast til forslag til lov om ændring af lov om euforiserende stoffer, straffeloven, straffuldbyrdesesloven og retsplejeloven. (Højere bøder i narkosager og skærpet nul-grænse i fængsler over for bl.a. narko.)

Med skrivelse af 12. februar 2007 har Justitsministeriet fremsendt ovennævnte med anmodning om en udtalelse senest den 12. marts 2007.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der i sit høringssvar udelukkende forholder sig til den del af udkastet, der handler om forhøjelse af bødestraffene for besiddelse af narkotika til eget brug.

Bestyrelsen bemærker, at argumentationen for generelt at skærpe bødeniveauet halter. Det fremgår af bemærkningerne til udkastet side 20, at brugen af euforiserende stoffer kan have negative konsekvenser for andre end den, der bruger stofferne, bl.a. ved at udløse voldskriminalitet. Det er almindelig kendt, at i hvert fald hash har nærmest den modsatte virkning. Dertil kommer, at det virker mildt sagt dobbeltmoralsk - for ikke at bruge stærkere udtryk - at man anvender dette argument for at søge at forhøje bøderne for besiddelse af narkotika til eget brug, samtidig med at man har nedsat afgiften på alkohol, som alle ved er den stærkeste udløsende faktor, hvad angår voldskriminalitet.

Det fremgår af bemærkningerne side 21, at 46 % af befolkningen mellem 16 og 44 år har prøvet hash. Det forekommer urealistisk at tro, at en forhøjelse af bødetaksterne vil påvirke halvdelen af den danske befolkning mellem 16 og 44 år, for hvem hash er blevet et fuldstændigt naturligt rusmiddel på linie med alkohol. Der er således tale om opkriminalisering af ca. halvdelen af befolkningen i den pågældende aldersklasse. Man burde i stedet vende tilbage til den gamle praksis vedr. besiddelse af hash i mindre mængder til eget brug og nøjes med at tildele en advarsel.

Det er, når brugen er så udbredt, en illusion at tro, at øgede bødestrafte for besiddelse af hash skulle afholde navnlig unge fra at begynde at bruge ulovlige stoffer. Man kan tværtimod befrygte, at flere unge kommer i gæld til deres leverandører samt politiet, hvilket meget let kan føre til, at de unge bliver tvunget til at sælge for den tidligere leverandør. Forslaget kan således betyde, at flere unge kommer i alvorligt uføre, end tilfældet er i dag.

Derimod haves der ingen indvendinger mod at sætte ind over for de 13,5 % i samme aldersgruppe, der bruger andre og farligere stoffer, ved her at skærpe bødeniveauet. Forskellen i behandlingen af sagerne vedr. hash i modsætning til de hårde stoffer kan have en god signalværdi.

Bestyrelsen er således uenig i bemærkningerne side 22, hvorefter bødestørrelserne skal skærpes over hele området for at forhindre, at forbruget flytter til andre stoffer. Tværtimod ville det være ønskeligt, at forbruget flytter fra heroin, amfetamin, kokain og ecstasy m.v. til det langt mindre skadelige stof hash.

Det eneste positive, bestyrelsen kan se i denne del af udkastet, er erkendelsen af, at gentagne bøder til personer, der lider af en stærk afhængighed, kan føre til en yderligere social deroute, hvorfor sociale hensyn med meget betydelig vægt kan tale for at vende tilbage til anvendelse af en advarsel - også i gentagelsestilfælde. Der henvises til bemærkningerne side 29 (punkt 2.4.5.2).

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
22. marts 2007

Vedr.: Sagsnr. 2006-730-0436. Udkast til forslag til lov om ændring af lov om euforiserende stoffer, straffeloven, straffuldbyrdesloven og retsplejeloven.

(Højere bøder i narkosager og skærpet nul-grænse i fængsler over for bl.a. narko)

Med skrivelse af 2. marts 2007 besvarede Landsforeningen ovennævnte høring, for så vidt angår den del af lovudkastet, der drejede sig om ændring af lov om euforiserende stoffer.

Bestyrelsen er blevet opmærksom på, at der i udkastets forslag til ændring af straffelovens § 124 i udtrykket "uretmæssig" skjuler sig en ændring, der kan have betydning for forsvarere, der aflægger fængselsbesøg.

Det fremgår af bemærkningerne side 41, fornedet: "Denne del af forslaget omfatter alle, der får adgang til et arresthus eller lukket fængsel, eksempelvis medarbejdere, eksterne håndværkere samt besøgende, herunder forsvarere."

Landsforeningens bestyrelse skal bemærke, at det er af afgørende betydning for forsvarernes arbejde, at de får mulighed for at medbringe de almindelige arbejdsredskaber, som letter dem i deres arbejde, også under fængselsbesøg. Foreningen kan henvise til sit høringssvar af 17. januar 2007 til Lovafdelingens Procesretskontor. Foreningen kan tillige henvise til Advokatrådets høringssvar til nærværende lovudkast, som foreningen i det hele kan tiltræde.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Det Internationale Kontor

Amagertorv 11
22. marts 2007

Vedr.: Sagsnr. 2007-305-0472. Forslag til Rådets rammeafgørelse om anerkendelse af og tilsyn med betingede straffe og alternative sanktioner.

Med skrivelse af 2. marts 2007 har Justitsministeriet fremsendt ovennævnte og anmodet om svar inden den 27. marts d.å.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der ikke har bemærkninger til det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 49/2007

Beviser - Politirapporter - Formfejl - Hverken dokumentation eller afhøring af rapportoptagende betjent

Retsplejelovens § 750, § 751, § 752 og § 877

Bevisførelse ved enten vidneførsel af rapportoptagende betjente eller dokumentation af anholdelses- og anmeldelsesrapport ikke tilladt, da rapporten ikke opfyldte betingelserne i RPL § 750 - 52, herunder § 751, stk. 2, hvorefter der skal gives den afhørte mulighed for at gøre sig bekendt med gengivelsen af forklaringen.

VL 4. afd. Nævningesag S-2313-04, 1/2 2005

I en nævningesag med en sindssyg person T, der indfandt sig på et sygehus angiveligt for at stikke en læge ned, havde anklagemyndigheden to politiassistenter på bevisfortegnelsen. Forsvareren protesterede mod, at der blev foretaget afhøring af de to politiassistenter. Anklagemyndigheden anmodede principalt om tilladelse til at føre den ene politiassistent P som vidne, subsidiært om tilladelse til at dokumentere T's oplysninger til politiet i anmeldelses- og anholdelsesrapporterne, jfr. RPL § 877, stk. 3.

Landsretten afsagde følgende

K e n d e l s e:

"De udtalelser, som tiltalte fremkom med til vidnet politiassistent P efter anholdelsen, er gengivet i vidnets anholdelsesrapport af 16. marts 2004. Rapporten opfylder ikke betingelserne i retsplejelovens §§ 750-752, herunder § 751, stk. 2, hvorefter der skal gives den afhørte mulighed for at gøre sig bekendt med gengivelsen af forklaringen. Rapporten kan derfor ikke danne grundlag for forehold og kan heller ikke dokumenteres efter retsplejelovens § 877, stk. 3. Af samme grund kan vidnet ikke afhøres om tiltaltes oplysninger. Da landsretten herefter i øvrigt ikke finder grundlag for at tillade afhøring af vidnet om tiltaltes oplysninger i forbindelse med anholdelsen,

b e s t e m m e s:

Anklagemyndighedens begæring tages ikke til følge."

Anklagemyndigheden frafaldt herefter at føre den anden politiassistent som vidne.

- oo0oo -

En sygeplejerske forklarede herefter som vidne, at T havde danset lidt rundt foran en læge og bl.a. sagt: "Jeg skal have dig! Du hjalp mig ikke. Du skal dø." Efter at vidnet havde overtalt T til at slippe kniven, sagde denne igen: "Han hjalp mig ikke, da jeg var ved at dø. Nu skal han selv dø." Det blev sagt flere gange.

Der var i nævningesagen rejst tiltale for forsøg på manddrab. T kunne kun erkende trusler. Nævningene svarede nej til et hovedspørgsmål efter anlageskriftet, men bekræftende på et subsidiært hovedspørgsmål på henholdsvis straffelovens § 245, jfr. § 21 og § 266.

T var skizofren og straffri efter straffelovens § 16. Der var 21 stemmer for en anbringelsesdom og 3 for en behandlingsdom. Højesteret stadfæstede sanktionen, U2005. 2487 H.

Hvad var det så, anklagemyndigheden ville bevise med de to betjentes forklaring? Forsvareren oplyser bl.a.:

"Da tiltalte indfandt sig på sygehuset medbringende 2 knive, blev han overmandet af personalet fra sygehuset, bl.a. den læge, som han stak ud efter.

Kort tid efter kom 2 betjente til stede, der anholdt tiltalte.

Tiltalte blev herefter ført ud i patruljevognen, hvor han sad sammen med den ene politiassistent, medens den anden foretog afhøringer på afdelingen.

Medens tiltalte sad i patruljevognen, begyndte tiltalte uopfordret at fortælle om episoden. Angiveligt oplyste tiltalte, at han var taget op på hospitalet for at slå den pågældende læge ihjel. Tilsyneladende forklarede han dette ganske mange gange til den pågældende politiassistent."

Røveri - Skydevåben, men uladt - Ikke § 288, stk. 2

Straffelovens § 288

T begik røveri i en hyrevognscentral med et oversavet jagtgevær. Retten fandt modsat anklagemyndigheden ikke beviser for, at geværet var ladet, og henførte alene forholdet under § 288, stk. 1. Fængsel i 1 år og 3 måneder.

Retten i Glostrup nr. 450/2005, 29/4 2005

T på 19 år var tiltalt for røveri af særlig grov beskaffenhed efter straffelovens § 288, stk. 2, jfr. stk. 1, ved i december 2004 i forening med A og en ukendt medgerningsmand i en hyrevognscentral ved trussel med et skarpladt oversavet jagtgevær at have truet S til at udlevere ca. 30.000 kr.

I forhold 2 brugstyveri efter straffelovens § 293 a, ved i forening med de samme medgerningsmænd at have kørt væk fra gerningsstedet i en personbil.

Der var påstand om ubetinget fængselsstraf. T nægtede sig skyldig. Han havde været sammen med A bl.a. i en nærmere angivet lejlighed, men hverken på hyrevognscentralen eller i en bil derfra.

T var tilsyneladende blevet fotograferet af en videoovervågning ved en beboelsesejendom sammen med A, selv om han ikke kunne genkende sig selv på fotos derfra.

S forklarede bl.a. som vidne, at der kom tre personer iført bl.a. hætter og masker. Den forreste havde et gevær i hånden. Denne tiltalte ham ved fornavn og daskede til vidnet med geværet for at få vidnet ned på gulvet. S og det følgende vidne V blev herefter bundet med plasticstrips på benene og omkring håndledene. De tre personer fik låst boksen op og tog byttepenge og taxiboner. Endelig fik de udleveret bilnøgler til to biler og forsvandt i vidnets bil. En af røverne kunne muligvis være A, som havde været ansat hos en af vognmændene. Vidnet var imidlertid ikke sikker.

Vidnet var ikke klar over, om geværet var ladet. Der blev ikke affyret skud. Der var videoovervågning på kontoret.

Vidnet V, der var ansat på hyrevognscentralen, beskrev de tre personer, der "væltede" ind ad døren. En havde et oversavet jagtgevær, der under forløbet blev rettet mod vidnets nakke. Han bekræftede, at det foregående vidne var blevet kaldt ved fornavn. Vidnet skar sig på nogle glasskår fra en flaske, der blev knust, da gerningsmændene

trængte ind, idet vidnet senere blev beordret til at lægge sig ned på gulvet. Vidnet var usikker på gerningsmændenes påklædning, alder og højde.

Det udslagsgivende bevis var nok T's DNA, der var fundet i en sort elefanthue, jfr. nedenfor under præmisserne.

T var tidligere i 2004 straffet for brugstyveri og kørsel uden kørekort med en bøde og 14 dages fængsel betinget.

Rettens bemærkninger:

"Forhold 1:

Vidnerne S og V har bl.a. forklaret, at røveriet blev begået af tre personer, som var iført hættetrøjer samt huer af den type, som blev fundet i lejligheden, hvor tiltalte har erkendt, at han opholdt sig den 27. december 2004 om aftenen. Det må efter den rets-genetiske undersøgelse lægges til grund, at tiltaltes spyt er blevet fundet på indersiden af en af huerne.

Det må endvidere anses for bevist, at der i ovennævnte lejlighed blev fundet strips af samme type, som den der blev anvendt under røveriet, ligesom der blev fundet et oversavet jagtgevær, som kan være det, der er anvendt under røveriet, ligesom der ved lejligheden er fundet fodspor af samme type som fundet ved gerningsstedet. Den omstændighed, at der er fundet en patron i lejligheden, findes ikke alene at være tilstrækkelig bevis for, at våbenet har været skarpladt under røveriet.

Retten har ikke lagt vægt på tiltaltes forklaring om, at tiltaltes DNA materiale kan være fremkommet på den omhandlede hue i anden anledning end røveriet.

Som følge af det anførte finder retten, at det er bevist med den for strafferetlig dom-fældelse fornødne sikkerhed, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen, men således at forholdet alene henføres under straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1.

Forhold 2:

Mod tiltaltes benægtelse findes det ikke tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte som anført har brugt den anførte personbil, hvorfor tiltalte vil være at frifinde.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 til fængsel i 1 år 3 måneder."

Vedr. røverier mod pengeinstitutter, hvor straffen er strengere, se bl.a. Lf.Medd. 86/2002. Røveri mod pengetransport med ikke skarpladt revolver og kniv i TfK 2004.310 Ø. Her var der alene rejst tiltale efter § 288, stk. 1. Straffen var 2½ års fængsel og udvisning.

Landsforeningens Meddelelse 51/2007

Erstatning - Grov vold - Strafferammer

Erstatningsansvarslovens § 26 og straffelovens § 245

I forbindelse med et groft overfald tillagde både byretten og landsretten forurettede godtgørelse med 10.000 kr., selv om de tiltalte på grund af personligt gode forhold "kun" var blevet idømt 9 måneders fængsel.

VL a.s. S-0020-05, 2/6 2005

T på 25 og S på 23 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, ved i juni 2004 om morgenen på A's adresse at have slået A adskillige gange i hovedet og på kroppen med en baseballkølle og en jernstang, hvorved A bl.a. pådrog sig brud på højre albue.

T huskede ikke noget. S havde ikke begået overfaldet.

Byrettens dom er på 9 sider. Blandt beviserne var bl.a., at T's DNA var fundet på A's adresse, uden at T kunne forklare hvorfor. S havde ikke afgivet forklaring til politiet, men forklarede under retssagen, at han ikke kendte A. Det var rigtigt, at han den pgl. dag havde tilkaldt ambulance til T, som han havde fundet bevidstløs.

A forklarede bl.a., at han havde hørt støj i gangen uden for hans dør. Han åbnede døren, og to personer med hætte og solbriller kom mod ham med henholdsvis baseball bat og jernrør. Han genkendte T med baseball battet, men troede, at den anden person med jernrøret var en anden person end S. På et tidspunkt lå T på gulvet formentlig ramt af den andens jernrør, og den anden person holdt op med at slå på vidnet og slæbte T ud af lejligheden.

Vidnet var seks måneder efter overfaldet stadig sygemeldt. Han havde efter den første kortvarige indlæggelse været på hospitalet til tre operationer. Højre arm kunne han fortsat ikke bruge, og han var blevet fyret fra sit arbejde.

A's nabo N bekræftede at have set to personer ved A's lejlighed bevæbnet med baseball bat og et rør. Han så ikke, hvor A blev ramt. De spurgte N, om han også var "børnepiller". Han kunne ikke genkende overfaldsmændene.

Byretten fandt det bevist, at A som beskrevet i anklageskriftet var blevet overfaldet på sin bopæl af to personer, der slog ham adskillige gange i hovedet og på kroppen med en medbragt baseballkølle og en jernstang.

Henset til A's forklaring og til, at T kort tid efter befandt sig på sin bopæl med skader, og til at T's blod var fundet i A's lejlighed, fandtes det bevist, at T var den ene af de to gerningsmænd til overfaldet.

S havde i retten afgivet en forklaring om sin færden, der ikke svarede til, hvor hans mobiltelefon befandt sig. Han havde tilkaldt ambulance til T, og det, han oplyste til ambulancecentralen, svarede ikke til hans forklaring i retten.

Efter yderligere uoverensstemmelser fandtes der ført et tilstrækkeligt sikkert bevis for, at S og T sammen havde overfaldet A.

Retten fortsatte:

"Efter voldens karakter findes den at måtte betegnes som vold af særlig rå og brutal karakter, hvorfor de tiltalte dømmes for overtrædelse af straffelovens § 245. Da volden foregik ved, at de sammen i maskeret tilstand og med medbragte våben trængte ind på A's bopæl, findes volden at være sket efter forudgående aftale, hvorfor de tiltalte dømmes for at have udøvet volden i forening.

Straffen fastsættes til fængsel i 9 måneder til hver af de tiltalte, jf. straffelovens § 245, stk. 1.

Ved strafudmålingen er der lagt vægt på forholdets grovhed, herunder især, at de tiltalte trængte ind på A's bopæl, at de tiltalte var maskerede, og at de tiltalte brugte medbragte farlige redskaber, som de udøvede brutal og farlig vold med. Med de samme bemærkninger finder retten ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvis betinget.

Retsformanden bemærkede, at A's erstatningskrav tages til følge som neden for bestemt med den udtrykkelige tilføjelse, at der ikke er taget stilling til størrelsen af hans endelige erstatningskrav. Der er kun taget stilling til svie og smerte samt tabt arbejdsfortjeneste frem til 31. december 2004. Endvidere er der taget stilling til hans erstatningskrav efter erstatningsansvarsloven § 26, stk. 3. Henset til karakteren af volden

findes A at have krav på en godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3, og denne godtgørelse kan passende fastsættes til 10.000 kr."

Det foreløbige erstatningsbeløb udgjorde herefter 89.000 kr.

T og S ankede og påstod frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

Størrelsesmæssigt anerkendte de tiltalte godtgørelse for svie og smerte samt tabt arbejdsfortjeneste, men påstod i øvrigt frifindelse for kravet om erstatning og godtgørelse.

Bevisførelsen for landsretten refereres ikke i detaljer. S kunne stadig ikke forklare nogle opkald fra hans mobiltelefon nær en bestemt sendemast.

A var fortsat sikker på, at T var en af gerningsmændene. T havde tidligere lovet ham tæsk.

Landsretten udtalte bl.a.:

"Efter det oplyste om, at der i området Sdr. Felding, Kibæk og Herning er dårlig dækning, og at signalerne derfor springer mellem sendemasterne, kan der ikke lægges vægt på teleoplysningerne vedrørende tiltalte S's mobiltelefon. Af de grunde, som byretten i øvrigt har anført, tiltrædes det også efter bevisførelsen for landsretten, at de tiltalte er fundet skyldige som sket.

Det tiltrædes med samme begrundelse, som byretten har anført, at de tiltalte har forskyldt langvarige frihedsstraffe. Efter oplysningerne om de tiltaltes gode personlige forhold er der efter omstændighederne herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at forhøje straffene.

Efter forholdets karakter er der ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Efter begrundelsen for ikke at forhøje straffene tiltræder de juridiske dommere dommens afgørelse om at imødekomme A's krav om godtgørelse på 10.000 kr. efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3, og forhøjer godtgørelsen for svie og smerte og erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste som påstået til i alt 86.100,70 kr.

Med denne bemærkning stadfæster landsretten derfor dommen."

En af forsvarerne tilføjer bl.a., at det mundtligt ved domsafsigelsen blev tilkendegivet:

"... at dommen ikke er et udtryk for, at der nu kunne tilkendes godtgørelse ved domme af varighed under 1 år. Det skyldes helt og aldeles de tiltaltes gode personlige forhold og fremtræden i landsretten at dommen ikke blev på mindst 12 måneder, hvad den efter forseelsen burde have været .."

Landsforeningens Meddelelse 52/2007

Narkotika - Sove- og nervetabletter

Straffelovens § 191

K og M var i sagens hovedforhold tiltalt for at have indsmuglet og solgt et betydeligt antal piller, der blev fundet af politiet. M havde selvstændigt en række forhold med salg af piller. K fik en betinget dom på 3 måneders fængsel, idet det alene blev lagt til grund, at hun havde videresolgt 2.000 piller efter M's anvisning.

M blev straffet med fængsel i 1½ år.

Københavns Byret nr. SS 27.16871/2006, 14/9 2006

M på 41 år var tiltalt for besiddelse med henblik på videreoverdragelse af:

1. 184 tabletter i maj 2005.
2. 89 tabletter i juni 2005.
4. 22 tabletter i november 2005.
- 6 a. Salg af 2.750 tabletter fra januar 2004 til december 2005.
- 6 b. Sammen med den 54-årige K i perioden fra december 2005 til februar 2006 i forening at have indsmuglet et betydeligt antal piller "... idet M overdrog ikke under 2.000 Diazepamtabletter til K og instruerede hende om, hvorledes hun skulle videresælge disse, hvorefter hun videresolgte tabletterne og efter forudgående aftale med M overførte pengene til ham i Thailand, hvorefter han efter forudgående aftale med K brugte pengene til at købe ca. 43.000 Diazepamtabletter, 2.860 Nitrazepamtabletter, 158 Rohypnoltabletter og 250 Lexotantabletter i Thailand, indsmuglede dem til Danmark og med henblik på videreoverdragelse opbevarede dem på adressen X...", hvor pillerne i marts blev fundet af politiet.
7. Salg af 15 piller og besiddelse af 470 piller i marts 2006.
8. Salg af 18 piller i marts 2006.

Derudover brugstyveri af en cykel og våbenloven ved at være i besiddelse af en to-tenschlæger og en armbrøst med pile.

K erkendte at have fået overdraget ikke under 2.000 piller af M, men nægtede sig skyldig i det øvrige i forhold 6 b. Hun havde sendt penge til M i Thailand incl. hans bistandshjælp og efterbetaling af husleje.

Hun var i perioden psykisk ude af balance og meget deprimeret. Hun mente ikke at have forklaret som anført i en politirapport. Hun havde under afhøringen været påvirket af bl.a. piller.

M forklarede bl.a., at der vedr. forhold 1 kun var tale om videresalg af 174 piller, resten var til eget forbrug.

Vedr. de andre små forhold var der skiftevis erkendelse, skiftevis nægtelse, idet pillerne var til eget forbrug. I perioden brugte han Diazepam ud over de tabletter, som blev ordineret af hans læge.

I forhold 6 b erkendte M at have overdraget ikke under 2.000 Diazepam til K og instrueret hende om videresalg. Han nægtede resten af tiltalen. Han havde fået de fundne tabletter af sin faste leverandør alene med henblik på opbevaring. Han medbragte ingen tabletter fra Thailand, hvor han i øvrigt blev stoppet i tolden.

Det var om K oplyst, at hun var egnet til betinget dom, men på grund af sit psykiske helbred ikke til samfundstjeneste. Hun havde været varetægtsfængslet lidt over en måned.

M blev fundet skyldig i de mindre tabletforhold. I forhold 1 blev han efter anklagemyndighedens påstand alene dømt på sin egen erkendelse, hvorimod retten vedr. de øvrige forhold forkastede, at nogen af tabletterne skulle være til eget forbrug.

Vedr. hovedforholdet 6 b bemærkede retten:

"Efter tiltaltes egen forklaring og erkendelse, der til dels også er bestyrket af tiltalte K's tilståelse og forklaring samt det i øvrigt oplyste, herunder de instrukser, som tiltalte har givet K om salg af tabletter og hendes videresalg af cirka 2.000 Diazepam tabletter, som tiltalte havde overdraget hende, er det godtgjort, at tiltalte er skyldig i denne del af forholdet.

Efter bevisførelsen ses det dog ikke med den for en domfældelse fornødne sikkerhed at være bevist, at tiltalte i forening med tiltalte K og efter forudgående aftale med

hende har købt de forholdet i øvrigt nævnte ca. 43.000 Diazepamtabletter, 2.860 Nitrazepamtabletter, det nævnte antal Rohypnol- og Lexothyntabletter i Thailand og derefter har indsmuglet tabletterne til Danmark. Tiltalte frifindes derfor for denne del af forholdet, idet han dog er skyldig i at have opbevaret dette betydelige antal tabletter på sin bopæl. Med henvisning til antallet af tabletter er det ubetænkeligt at lægge til grund, at tabletterne var beregnet til videresalg.

Ved bevisbedømmelsen har retten i særlig grad lagt vægt på oplysningerne om, at tiltalte efter opholdet i Thailand er blevet undersøgt i tolden i forbindelse med hans ankomst til Danmark, og at toldmyndighederne efter kontrol af hans bagage ikke har fundet tabletterne."

Vedr. K bemærkede retten:

"Efter bevisførelsen, herunder de tiltaltes forklaringer, og med henvisning til de i øvrigt foreliggende oplysninger herom, er det godtgjort, at tiltalte har videresolgt ca. 2.000 Diazepamtabletter, som hun havde modtaget af tiltalte M, i overensstemmelse med M's anvisninger og som angivet i forholdet. Tiltalte er herefter skyldig i dette omfang, og for så vidt angår denne del henføres forholdet under lov om euforiserende stoffer med tilhørende bekendtgørelse vedrørende Diazepamtabletter.

Da det ikke kan anses for bevist, at tiltalte har indgået en aftale med M om indsmugling af tabletter, som han efter tiltalen havde købt i Thailand, og da M i øvrigt er frifundet herfor, frifindes tiltalte for denne del af forholdet, og hun frifindes herefter i det hele for overtrædelse af straffelovens § 191."

K blev herefter straffet med 3 måneders betinget fængsel, idet retten bemærkede:

"Ved straffastsættelsen har retten i særdeleshed lagt vægt på, at K alene er fundet skyldig i en mindre del af tiltalen, og at hun har haft en stærkt underordnet rolle i forbindelse med videresalg af Diazepamtabletterne efter nøje instruks fra tiltalte M. Retten har endvidere lagt betydelig vægt på K's personlige forhold på tidspunktet omkring årsskiftet 2005/2006 og i begyndelsen af 2006 samt hendes nuværende forhold. Der er herefter fundet anledning til at gøre straffen betinget."

M blev straffet med 1½ års fængsel.

Vilkårene for K's betingede dom omfattede 1 års prøvetid og tilsyn i prøvetiden.

Videoafhøring - Beviser - Formregler - Vejledning om vidnefritagelse

Retsplejelovens § 171, § 745 e og § 877 a

En mor M var tiltalt for vold mod sine to børn over en længere periode. Børnene, der ved videoafhøringen var 9 og 8 år, var afhørt med faderens samtykke, idet han stod som anmelder i sagen, men de var ikke vejledt om vidnefritagelsesreglerne, ikke gjort bekendt med formålet med afhøringen og ikke orienteret om, at de ikke havde pligt til at afgive forklaring.

I konsekvens af, at anklagemyndigheden ikke fik lov til at afspille videoafhøringerne, blev der nedlagt påstand om frifindelse.

Retten i Aalborg SS 1.1942/2006, 21/8 2006 og 19/9 2006

M var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244 i to forhold - det ene med den på tidspunktet for afhøringen 9-årige datter D (f. 1996), idet M mange gange fra 2001 skulle have slået M i ansigtet og på kroppen, herunder med fodtøj, hårbørster, støvsugerør m.v.

For sønnen S på 8 år drejede det sig om perioden fra 2002 og med tilsvarende vold.

Inden sagen blev afgjort, afsagde byretten følgende kendelse den 21/8 2006:

"Der er i sagens forhold 1) og 2) efter en anmeldelse indgivet af faderen rejst tiltale mod moderen for gentagen vold mod deres børn på 9 og 8 år.

Med tilladelse fra faderen er der foretaget videoafhøring af børnene.

Forsvareren har protesteret mod, at afhøringerne benyttes som bevis under domsforhandlingen og spørgsmålet har været procederet under domsforhandlingen den 14. august 2006.

Det lægges efter det oplyste til grund, at børnene ikke inden afhøringerne blev vejledt om vidnefritagelsesreglerne, jfr. retsplejelovens § 171 og de blev ikke gjort bekendt med formålet med afhøringerne. Den for børnene beskikkede advokat blev ikke anmodet om at orientere børnene om, at de ikke havde pligt til at afgive forklaring. Det er ikke oplyst, om faderen er blevet vejledt herom.

Det er under sagen oplyst, at forældrene levede adskilt, og at de har fælles forældremyndighed over børnene, samt at faderen har rejst en forældremyndighedssag.

Under disse omstændigheder finder retten ikke, at det i forhold til vidnefritagelsesreglerne har været tilstrækkeligt, at alene børnenes far har givet samtykke til afhøringerne. Retten finder herefter ikke, at de optagne videoafhøringer af børnene eller udskrift heraf kan benyttes som bevis under domsforhandlingen efter retsplejelovens § 877 a.

Thi bestemmes:

Det tillades ikke at de optagne videoafhøringer af D og S benyttes som bevis under domsforhandlingen."

Den 19/9 2006 var der så domsforhandling, hvor anklagemyndigheden påstod frifindelse. Retten tiltrådte påstanden og afsagde frifindelsesdom.

- oo0oo -

Der henvises til en række tilsvarende sager med videoafhøringer i Lf.Medd. 29/2007.

Landsforeningens Meddelelse 54/2007

Sagsomkostninger nedsat - Tilsigelse ikke forkyndt

Retsplejelovens § 1008

T var i forbindelse med en voldssag efter § 244, hvor han blev idømt 40 dages fængsel, pålagt 16.000 kr. + moms i sagsomkostninger. Forsvareren kærede med påstand om, at det offentlige skulle betale en del af salæret, da sagen var blevet udsat to gange, hvor der ikke var forkyndt for de tiltalte. Landsretten nedsatte T's andel af sagsomkostningerne til 11.000 kr. + moms

ØL 18. afd. kære nr. S-2910-06, 4/10 2006

T's forsvarer påkærede byrettens omkostningsafgørelse. Der henvises til referatet ovenfor. Det fremgik af forsvarerens kæreskrift, at først ved det 3. berammede retsmøde blev sagen behandlet, og dom afsagt efter lidt mindre end 3 timer. T havde været uden indflydelse på, at sagen ikke blev foretaget ved de to tidligere retsmøder, hvor der ikke var forkyndt for de tiltalte.

Byretsdommeren henholdt sig til den trufne afgørelse.

Landsretten afsagde sålydende

K E N D E L S E

"Efter det oplyste blev domsforhandlingen to gange udsat, da det ikke var muligt at forkynde indkaldelse for tiltalte. Det lægges herefter til grund, at den beskikkede forsvarers tidsforbrug, der danner grundlag for det tilkendte salær, herved i ikke uvæsentligt omfang er blevet forøget. Da dette ikke er forårsaget af fejl eller forsømmelser fra tiltaltes side, og da omkostningstilsvaret, hvis det ikke begrænses, vil komme til at stå i åbenbart misforhold til domfældtes skyld og vilkår, tages kærendes påstand til følge, jf. retsplejelovens § 1008, stk. 4, 2. pkt. Landsretten fastsætter den del af sagens omkostninger, som domfældte skal betale, til 11.000 kr. med tillæg af moms."

Landsforeningens Meddelelse 55/2007

Brugstyverier - Gentagelsesvirkning

Straffelovens § 293 a

T var i gentagelsestilfælde tiltalt for 3 brugstyverier af biler, heraf 2 som fører, selv om han var frakendt førerretten. Fængsel i 3 måneder og en bøde på 3.000 kr. for færdselsforseelsen.

Nogle tidligere domme om brugstyveri i gentagelsestilfælde er kort gengivet herefter.

1) Københavns Byret SS 17. 32726/2006, 30/11 2006

T på 30 år var under en tilståelsessag tiltalt for 3 tilfælde af brugstyverier af biler i september - oktober 2006, straffelovens § 293 a, 2. pkt., heraf to gange som fører, selv om han var frakendt førerretten, færdselslovens § 117 a, stk. 1.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om fængselsstraf og en bøde.

T forklarede bl.a., at han var uarbejdsdygtig som følge af en nakkeskade.

Han havde flere domme for berigelseskriminalitet, senest i august 2005 og 2006.

T blev idømt fængsel i 3 måneder og en bøde på 3.000 kr. subsidiært fængsel i 6 dage, jfr. FL § 117 a, stk. 1.

Retten bemærkede:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte tidligere er straffet flere gange for brugstyveri af biler, og at denne sag vedrører 3 tilfælde af brugstyveri af biler."

- oo0oo -

Redaktøren tilføjer, at tidligere domme for brugstyveri ud over den oven for omtalte dom fra august 2005 omfattede afgørelser fra 1997 og 2004, der ikke er nævnt blandt forstraffene. De 2 kørsler i frakendelsestiden var til gengæld førstegangs forseelser.

2) Københavns Byret sagsnr. 27. 18426/02, 23/8 2002

T på 19 år var tiltalt for brugstyveri efter § 293 a og kørsel uden kørekort. Der var tale om 5. gangs brugstyveri. Fællesstraf 4 måneder incl. en reststraf på 41 dage.

3) Københavns Byret sagsnr. 7. 11306/04, 6/5 2004

T på 57 år var tiltalt for brugstyveri efter § 293 a og kørsel i frakendelsestiden fra en dom fra 2003. Der var tale om 3. gangs forseelser med hensyn til begge overtrædelser. 3 måneders fængsel.

4) Københavns Byret sagsnr. 20. 24902/04, 26/10 2004

T på 38 (?) år var tiltalt for brugstyveri efter § 293 a, et tasketyveri i et supermarked og et benzintyveri fra en tank.

T var tidligere straffet for berigelseskriminalitet med korte fængselsstraffe. Den aktuelle sag var anden gangs brugstyveri. 4 måneders fængsel.

5) Københavns Byret sagsnr. 35. 7253/2006, 20/3 2006

T på 44 år var tiltalt for adskillige færdselsforseelser; kørsel mod færdselsretning, flere kørsler frem mod rødt lys, overskridelse af midterrabat, hvilket endte med påkørsel af et vejtræ. Kørslen var sket i en brugsstjålet bil og i frakendelsestiden fra en dom fra 2004, hvor førerretten var frakendt for bestandig. Det var 4. gangs brugstyveri og 3. gangs kørsel i frakendelsestiden. Fællesstraf fængsel i 10 måneder med en tidligere dom på 8 måneders betinget fængsel.

Retsmøde - Indenretligt forhør - Beviser

Retsplejelovens § 747

I en sag, hvor der var rejst tiltale for manddrab mod B og medvirken hertil mod T, ønskede anklagemyndigheden indenretligt forhør over en bekendt til T, der havde talt i telefon med T omkring gerningstidspunktet, og som senere blev opfordret til urigtigt at sige til politiet, at T havde ført bilen, der ved påkørsel havde forårsaget en anden persons død, skønt det egentlig var T's halvbroder B, som var fører af bilen.

Byretten imødekom mod forsvarernes protest begæringen. Landsretten ophævede byrettens kendelse, idet der ikke var holdepunkter for, at en indenretlig afhøring af vidnet inden domsforhandlingen var påkrævet for at sikre bevis, som det ellers måtte frygtes ville gå tabt.

ØL 13. afd. kære nr. S-3953-06, 15/12 2006

Der var berammet et forberedende retsmøde inden den påtænkte indenretlige afhøring, hvor anklagemyndigheden til støtte for sin påstand anførte, at det af en rapport fremgik, at vidnet havde mødt de tiltalte brøders mor i et supermarked. Hun havde ikke følt sig truet af moderens udtalelser.

Forsvarerne gjorde gældende, at princippet om bevisumiddelbarhed måtte gå forud, idet vidnet ikke var blevet truet. Vidnet havde ikke selv rettet henvendelse til politiet efter episoden. Forsvarerne henviste til et materialehæfte med tidligere afgørelser (jfr. nedenfor, ER).

Byretten afsagde følgende kendelse:

"I den foreliggende situation, hvor T's mor har forsøgt at formå vidnet V til at ændre forklaring, finder retten, at det må befrygtes, at hendes vidneudsagn vil gå tabt, såfremt der ikke foretages indenretlig afhøring af hende, jf. retsplejelovens § 747, 2. pkt. Retten har i den forbindelse lagt vægt på, at det må befrygtes, at der vil pågå fornyede forsøg på at formå vidnet til at ændre forklaring, når de tiltalte tilsiges til domsforhandlingen i Østre Landsret. Da vidnet tillige påtænkes afhørt under domsforhandlingen i nævningesagen, findes princippet om bevisumiddelbarhed ikke at kunne føre til et andet resultat. Anklagemyndighedens begæring om indenretlig afhøring af vidnet tages derfor til følge, hvorfor

b e s t e m m e s:

Anklagerens begæring om indenretlig afhøring af vidnet V tages til følge."

Forsvarerne kærede kendelsen med kæreskrift til landsretten.

Landsretten udtalte:

"Det er oplyst, at vidnet V i juni 2006 tilfældigt mødte de tiltaltes moder, og moderen forsøgte at formå hende til at ændre sin forklaring. Vidnet følte sig ikke truet af moderen. Der foreligger ikke oplysninger om, at vidnet i øvrigt er blevet søgt påvirket, herunder efter tiltalte T's løsladelse fra varetægtsfængsling den 13. juli 2006. Under disse omstændigheder finder landsretten, at der ikke er holdepunkter for, at en indenretlig afhøring af vidnet inden domsforhandlingen er påkrævet for at sikre bevis, som det ellers må frygtes vil gå tabt. Der er derfor ikke grundlag for at tage anklagemyndighedens begæring til følge.

T h i b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse ændres således, at anklagemyndighedens begæring om indenretlig afhøring af vidnet V ikke tages til følge:"

- oo0oo -

I den ene forsvarers materialehæfte var gengivet bemærkninger til den seneste ændring af RPL § 747 (Lovforslag nr. 14, 99/00), Lf.Medd. 17/2004, en højesteretskendelse, der ikke er gengivet i Ugeskriftet, og som er en fortsættelse af sagen gengivet i Lf.Medd. 106/2002 Ø. Derudover Lf.Medd. 13/2002 Ø, U 2003.905 V, U 2002.468 Ø og U 2001.595 H.

Landsforeningens Meddelelse 57/2007

Bevis - Sagkyndige vidner

Retsplejelovens § 837

I en sag bl.a. om straffelovens § 266 b anmodede forsvareren til brug for ankesagen om indkaldelse af V, der havde skrevet en ph.d. afhandling om Hizb ut-Tahrir, som den tiltalte var talsmand for. Anklagemyndigheden protesterede. Landsretten tillod den begærede bevisførelse.

ØL 22. afd. a.s. nr. S-2860-06, 20/2 2007

Landsretten fremlagde skriftvekslingen og afsagde følgende

K E N D E L S E:

"Det findes ikke på forhånd at kunne udelukkes, at en forklaring fra vidnet kan være af betydning for sagen, hvorfor

bestemmes:

Forsvarerens begæring om at føre V som vidne tages til følge."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"I selve ankesagen endte det med frifindelse i 2 af de 3 forhold min klient var blevet dømt for i Københavns Byret i august 2006. Men det har jo sådan set ikke noget med kendelsen her at gøre."

Landsforeningens Meddelelse 58/2007

Varetægtsfængsling - Kollusionsfare - Løsladelse få timer efter landsrettens stadfæstelse af fængslingen

Retsplejelovens § 762

Undertiden får anklagemyndigheden medhold hos domstolene i anmodning om varetægtsfængsling i særdeles gamle sager, hvorefter man løslader de pågældende lige efter, at landsretten har stadfæstet i henhold til byrettens grunde. Sådanne tilbagemeldinger om, hvad der videre sker i sagerne, kan være meget gavnlige.

ØL 6. afd. kære nr. S-201-07, 25/1 2007

T var fremstillet i grundlovsforhør, sigtet for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i juni 2004 i forening med A, B, C og D at have medvirket til at overdrage ca. 50 kg hash til A, idet han hjalp til med at bære to papkasser fra en nærmere betegnet udenlandsk bil over i en varebil, som A var kørende i.

Herefter fremgår af retsbogen:

"Anklageren redegjorde for baggrunden for hvorfor anholdelsen først er sket nu."

T var kun inde at hilse på dommeren kl. 09.31 og blev først fremstillet på ny kl. 14.27.

Her nægtede han sig skyldig. Anklageren henviste til rumaflytninger i T's lejlighed, div. observationer og A's forklaring i grundlovsforhør (tilbage i juni 2004, jfr. nedenfor i referatet af forsvarerens kæreskrift).

T forklarede, at han ikke kendte A og ikke havde været ved den pgl. bil. Der havde været to udenlandske personer, der drak kaffe i afhørtes lejlighed, hvor B havde været til stede. Afhørte kendte den ene som C. De var begge fra afhørtes hjemland. De to sov ikke i afhørtes lejlighed. Han havde ikke hørt, at der blev snakket om hash.

T blev forevist et foto og bekræftede, at det lignede ham, men han havde ikke flyttet kasser fra en udenlandsk bil. Som kommentar til dokumentationen fra rumaflytningerne bemærkede T, at politiet hele tiden forvekslede ham med C's kammerat. Det fremgik iflg. T af telefonaflytningen, at han skændtes med C, og han sagde, at han ikke ville have noget med dem at gøre.

Byretten afsagde følgende kendelse:

"Efter de foreliggende oplysninger, herunder observationerne og rumaflytningen i anholdtes lejlighed, er der begrundet mistanke om, at anholdte T har gjort sig skyldig i den rejste sigtelse.

Retten lægger vægt på, at der er medgerningsmænd på fri fod som politiet, af hensyn til efterforskningen i et større sagskompleks, ikke har haft mulighed for at afhøre om nærværende forhold. Endvidere lægger retten vægt på at anholdte har bestridt, at han har været med i nogen af samtalerne og har flyttet de pågældende kasser. Det er derfor vigtigt at afhøre de øvrige involverede herom, uden anholdte kan påvirke disse.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 702, stk. 1, nr. 3, opfyldt."

Kendelsen om isolation var sålydende:

"Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at der er flere involverede i det pågældende forhold heraf personer på fri fod. Under hensyn hertil og sagens karakter finder retten, at der er bestemte grunde til at antage, at varetægtsfængslingen i sig selv ikke er tilstrækkelig til at hindre arrestanten i at vanskeliggøre forfølgningen i sagen, herunder ved gennem andre indsatte at påvirke medsigtede eller ved trusler eller på anden lignede måde at påvirke andre, jf. retsplejelovens § 770 a.

Formålet med isolationen kan ikke tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger, jf. retsplejelovens § 770 b, nr. 1. Endvidere findes der ikke på nuværende tidspunkt at foreligge omstændigheder, der taler imod, at isolationen iværksættes, jf. retsplejelovens § 770 b, nr. 2 og 3.

Betingelserne for isolation er herefter opfyldt, jf. retsplejelovens § 770 a - § 770 b, hvorfor

b e s t e m m e s:

Arrestanten T isoleres."

Begge frister blev sat til 13 dage. Forsvareren kærede med kæreskrift til landsretten.

Det fremgik bl.a. heraf, at politiet tilbage i 2004 havde skygget den omtalte varebil. Ved standsningen fandt man to papkasser med ca. 50 kg hash. Chaufføren A blev anholdt og varetægtsfængslet 2-3 uger og herefter løsladt medio juli 2004. A havde ikke forklaret om T.

Sagen mod A var endnu ikke afgjort af hensyn til en igangværende efterforskning, hvor der i efteråret 2006 skete anholdelse af bl.a. B.

Forsvareren gjorde til støtte for løsladelsespåstanden gældende, at der ikke forelå fængslingsgrundlag i § 762, stk. 1. nr. 3. Sagen var 2½ år gammel, A havde været varetægtsfængslet og løsladt og var således bekendt med bevismaterialet, hvorfor han havde haft lejlighed til at gøre de øvrige sigtede bekendte hermed. Der blev henvist til U 90.253 HK.

Til yderligere støtte blev fremført, at beviserne mod T bestod af observationsrapporter, fotos og rumaflytninger samt ransagning af den omtalte varebil. Beviser, som T ikke kunne påvirke.

Landsretten stadfæstede med den kortest mulige retsbog i henhold til grundene.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"... min forundring var stor over, at anklagemyndigheden fik medhold i fængsling. Fængslingen blev stadfæstet af Østre Landsret, hvorefter anklagemyndigheden få timer efter løslod den pågældende."

Anklagemyndigheden havde faxet til landsretten:

"Som det fremgår af advokatens kæreskrift er der en medsigtet i sagen A, som anklagemyndigheden gennem varetægtsfængslingen ønskede, at T blev afskåret fra at kontakte før politiet havde afhørt ham.

Denne afhøring er blevet gennemført i dag og der er herefter ikke længere noget varetægtsfængslingsgrundlag, hvorfor jeg har løsladt T.

Jeg antager herefter at kæremålet bortfalder."

Forsvareren tilføjer, at A, da han indfandt sig hos politiet, afgav en forklaring helt i overensstemmelse med forklaringen i 2004. B nægtede sig skyldig, men ønskede ikke at udtale sig. Forsvareren tilføjer:

"Det er mig helt uforståeligt, at man ikke startede med at afhøre B og A, inden man skred til anholdelse af T."

Landsforeningens Meddelelse 59/2007

Varetægtsfængslinger, langvarige

Retsplejelovens § 762

I Rigsadvokaten Informerer nr. 6/2007, som kan findes på nettet, www.rigsadvokaten.dk, orienteres der om, at der i perioden fra 2001 til 2005 har været en stigning i antallet af langvarige varetægtsfængslinger og disses andel af samtlige fængslinger.

Justitsministeriets Forskningsenhed har gennemført en undersøgelse, der er offentliggjort på ovennævnte hjemmeside den 30/3 2007. Det fremgår bl.a. heraf, at Københavns Politi synes at tegne sig for langt den største del af stigningen. Der blev herfra indberettet 126 længerevarende varetægtsfængslinger (over 3 måneder) i 2004, mens der i 2005 blev indberettet 232 sager, hvilket indebærer en stigning på 84 %.

Ifølge undersøgelsen kan væksten af brugen af langvarige varetægtsfængslinger ikke alene forklares ud fra en øget tilgang af alvorlige lovovertrædelser.

Rigsadvokaten har indhentet en udtalelse fra Københavns Politi, der bl.a. henviser til, at sagerne vedr. rydning af Pusherstreet i Christiania medførte en kraftig stigning af arrestanter, hvilket havde en afsmittende effekt på længden af varetægtsfængsling i andre sagskomplekser.

Drabsafdelingen henviser til, at der i sagerne vedr. Christiania-drabene/Café Rust var tale om meget langvarige varetægtsfængslinger for mange personer. Denne advokatur peger endvidere på en stigning i antallet af personer, der er blevet mentalobserveret.

Lokale forskelle gør sig fortsat gældende. Antallet af langvarige varetægtsfængslinger varierer betydeligt mellem politikredsene. Bl.a. ligger Odense mere end 50 % over landsgennemsnittet, mens f.eks. Kolding og Kalundborg ligger mere end 50 % under.

Forskningsenhedens redegørelse indeholder ikke nogen nærmere begrundelse for disse lokale forskelle.

Rigsadvokaten finder, at en nærmere analyse bør indgå som led i politidirektørernes egenkontrol og de regionale statsadvokaters behandling af indberetninger.

Rigsadvokaten vil fortsat følge udviklingen på området for at vurdere, om udviklingen gør det nødvendigt at tage nye initiativer med henblik på at sikre, at varetægtsfængslinger bliver af så kort varighed som muligt.

Landsforeningens Meddelelse 60/2007

Kosterberigtigelse

Man skal ikke gøre nar af slå- eller stavfejl i politirapporter. De bliver undertiden til under pressede forhold, men forsvareren var trods alt tilstrækkelig dyreven til, at øjnene glippede en smule ved at læse følgende:

"Den i kosterrapporten nævnte kat, blev d.d. kl. 1330 af vpk. K og undertegnede kørt til destruktion på Amagarforbrænding, hvor det blev brændt i overværelse af undertegnede og ovennævnte vpk.

For dette er der kvit. på kosterrapporten."